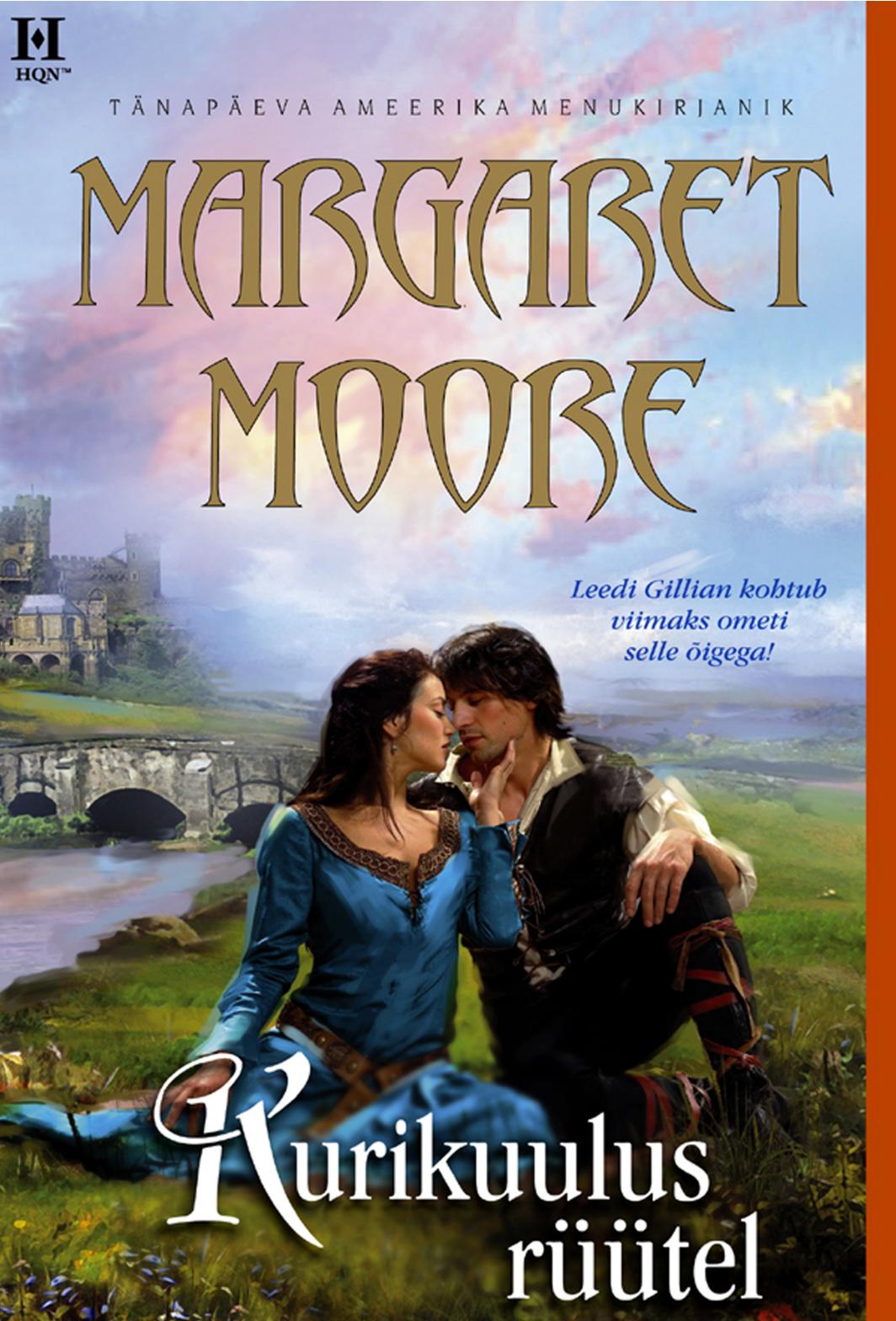

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

MARGARET MOORE

*Leedi Gillian kohtub
viimaks ometi
selle õigeaga!*

Rurikuulus
rüütel

Esimene peatükk

Inglismaa, 1204

Rõngassärgi raudlülid kõlisesid, kui Sir Bayard de Boisbaston oma meeste peatamiseks parema käe tõstis.

“Noh, Frederic, mida sina Averette'i lossist arvad?” küsis ta noorelt kannupoisilt ja osutas üle metsaga kaetud oru.

Frederic de Sere ajas silmad vidukile, niheles rahutult sadulas ja püüdis eemal madalal kõrgendikul seisvat halli kivikindlust. “Väike, mis?”

“Pealtnäha jääb tõepoolest säärane mulje,” nõustus Bayard, “kuid kõiki losse ei ehitata ringikujuliseks. Võib-olla asuvad peateeäärsed väravatornid kitsamas pooles.”

Ta osutas värava kummalgi küljel olevatele tornidele. “Vibulaskjatel on selge vaade väravavõrele ja hea võimalus tulistada igauht, kes väravale liiga lähedale satub.”

Bayard oli märganud, et maantee äärest olid kõik puud ja põõsad maha raiutud, nii et kummalgi pool jäi tee ja metsa vahele

KURIKUULUS RÜÜTEL

vähemalt kolme meetri laiune sõnajalgadega kaetud niidumaa. Ükski vaenlane ega maanteeröövel poleks saanud reisijaid varitseda, ilma et nood jõudnuks mõõga haarata ja ennast kaitsta.

Frederic lükkas helepruuni juuksesalgu silmade eest ära. “Jah, ma näen, armuline lord.”

“Edasi Averette’i poole!” kuulutas Bayard ning ajas hobuse liikuma.

Kes iganes Averette’i kadunud lord ka polnud – ja ilmselgelt oli ta olnud kohutav inimene –, oli tal vähemalt enesekaitse suhtes taipu jätkunud, arutles Bayard endamisi, kui koos oma mees-
tega vaikides piki jõesängi jõuka küla poole ratsutas. Nad möödusid veskitiigist ja vesiveskist, mille ratas pöörles aeglaselt, ent visalt. Lähedalasuval karjamaal ammusid loomad. Kui nad ühest niidust möödusid, tormas osa lambaid laiali, samuti kostis teeäärsetest taludest hanede prääksumist ja kanade kaagutamist.

Küla polnud iseenesest suur, kuid hooned olid heas seisukorras ja inimesed paistsid olevat hästi toidetud. Ühe kaupmehe müügiputka ja võõrastemaja vahelt, mille küljest jõllitas neid lah-
tise suuga täkupea kujutis, silkas välja paar räbalais last, klähvivad krantsid kannul. Võõrastemaja lävel seisis lopsaka büstiga neidis, kes silmitses Bayardit ja tema mehi ahne ning kaalutleva pilguga. Aga kui ta lootis neid kliendiks meelitada, siis pidi ta pettuma.

Roheluse keskelt ja lettide tagant jälgisid kaupmehed ning ostjad nende möödumist. Seda tegid ka eakad mehed, kes istusid suure tamme all sepikoja ees, kust pahvis isegi soojal suvepäeval suitsu, ning kaevu äärde kogunenud tüdrukud ja naised.

Bayard teadis, et kui ta on kuuldekauguselt välja jõudnud, hakatakse nagu alati kommenteerima tema keha, hoiakut ja armi, mis ulatus parema silma juurest lõuani. Rahvas arutles, kust, kui-

das ja kellelt ta oli selle saanud. Mõne arvates rikkus arm tema väljanägemist, ent teistele see meeldis.

Bayard oli kõike seda varem kuulnud. Liigagi tihti.

Varsti meenub kellelegi, et ta on kurikuulus Sir Bayard de Boisbaston ja siis tuletatakse meelde hüüdnimi, mille ta oli kunagi õukonda sattudes välja teeninud. Ta oli olnud kuuteistkümneaastane, ärahellitatud, edev ja ta oli põlenud soovist endale nime teha.

Viimasega oli ta igal juhul hakkama saanud.

Bayard heitis pilgu viieteistkümneaastasele Fredericile, kes istus nüüd lordiliku väärrikusega sadulas ja vahtis otse ette, justkui poleks märganudki, et nad on naiste tähelepanu keskpunktis.

Kahtlemata nautis ta seda tegelikult täiel rinnal. Oh seda noorte uhkust ja narrust! Ühel päeval saab temagi teada, et sugugi mitte igasugune tähelepanu pole hea, et iga naine, kes teda imetleb, pole tagaajamist väärt ning naise voodisse maandumine polegi teab kui suur võit.

Lossist kõlas hoiatushüüe.

Vahimehed olid järelikult valvel. Kui arvestada uudist, mille Bayard pidi edastama, siis tasus esimese kohtumisega võimalikult kiiresti ühele poole saada. Ta käskis meestel tempot lisada ja kannustas hobuse traavima.

Kui nad lossiväravale lähenesid, kargas ühe talumehe vankri tagant, kus olid tühjad korvid, välja poisike, kes sööstis logiseva värava poole nagu põõsastest lendu ehmatatud faasan.

Bayard vandus tulist kurja ja sikutas nii tugevasti ratsmetest, et tema hobune Danceur tõusis tagajalgadele ning hirnatas protesti märgiks. Umbes samal ajal ilmus üks naine taluõuele nagu välk selgest taevast. Ta lükkas värava nii jõuliselt lahti, et selle ülemine nahk hing rebenes. Seejärel haaras ta lapse sülle ja naasis

KURIKUULUS RÜÜTEL

rutakalt ilusasse aeda. Ta surus poisi rinnale ja põrnitses Bayardit nii, nagu oleks too üritanud last meelega tappa.

Mehe süda tagus nii, nagu oleks teda äsja rünnatud ja ta jõllitas vastu. Ta polnud lapsele viga teinud ja pealegi poleks see nagu nii tema süü olnud. Poiss oli ise teele jooksnud.

Bayard kavatses parajasti tänamatule talunaisele õpetust anda, kui talle meenus oma missioon. Ta oli tulnud abi pakkuma, mitte vaenu õhutama, ja sellepärast talitses ta oma viha. Lootes, et paar münti aitavad õnnelikust õnnetusest tingitud tuska leevendada, hüppas ta ratsu seljast maha, sisenes läbi katkise värava ja lähenes emale ning lapsele.

Poiss, kes oli kõige rohkem kuueaastane, uudistas teda suurte silmadega. Naine aga põrnitses tulijat jätkuvalt altkulmu.

Ta kandis lihtsa talunaise helepruuni villast kleiti ja tema meekarva juuksed olid linasest riidest rätikuga kaetud. Ta polnud eriline iludus ja ehkki ta võis olla elavaloomuline – Bayardile meeldisid elavaloomulised naised, vähemalt voodis –, polnud mees säärasest särtsakusest vaimustatud, kui see oli tema vastu suunatud.

Maja tagant ilmus nähtavale kaltsakates talupojarõivastes turske mees. Tema hämmeldunud pilk rändas Bayardilt Fredericile, hoobuste seljas istuvatele sõduritele maanteel ning seejärel oma naisele, justkui poleks ta kunagi varem saatjaskonnaga aadlikku näinud.

Või pani teda imestama hoopis asjaolu, et rüütel seisab tema hoovis.

Naine ulatas poisikese abikaasale, pani käed rinnale vaheliti – tõmmates seejuures tahtmatult tähelepanu oma imekaunistele rinnadele – ja kõnetas Bayardit ilma vähimagi lugupidamise ning austuseta. “Mida teie siit otsite, rüütlihärra?”

“Ja kes olete teie, et aadlikuga nii üleolevalt räägite?” sekkus Frederic.

“Rahu, poiss!” manitses Bayard ning kiikas üle öla põlgliku noormehe poole.

Talurahvas ei kõnelnud nii meloodilise tooni ja sellise aktsendiga. Naine oli reetnud end esimeste sõnadega, mis üle tema täidlaste ja torssis huulte voolasid.

Bayard võttis kiivri peast, torkas selle kaenla alla ja kummardas. “Tere päevast, armuline leedi. Mina olen Sir Bayard de Boisbaston ja toon uudiseid teie õelt.”

Naise erkrohelistes silmades sähvatas midagi uudishimutalist, kuid see kadus kiiresti. Ta ei hakanud oma päritolu varjama.

“Mis uudiseid? Ja milliselt õelt?” küsis leedi Gillian d’Averette jahedalt, justkui olnuks tal igapäevane asi talunaise rõivaid kanda ja taluhoovis rüütleid kohata.

Võib-olla oligi ja rõivad võisid tema puhul samuti tavapärased olla. Armand oli Bayardit hoiatanud, et tema pruudi õde on üpris ebatavaline, ehkki ta polnud vaevunud täpsustama, mida ta sellega silmas pidas.

Võib-olla oli leedil kombeks tähtsaid asju õues teiste kuuldes arutada, kuid Bayard oli teistsugune. “Ma arvan, et siin pole sobilik lugeda kirja, mille ma armulisele leedile tõin.”

Naine ajas huuled torru ja viivuks pelgas Bayard, et ta keeldub kirja vastu võtmast.

Õnneks ta ei teinud seda.

“Hea küll,” soostus ta ja möödus külalisest ebanaiselikult pikade sammudega. “Olge nii hea ja tulge minuga kaasa,” poetas ta üle öla.

Armand oli maininud, et tema käli riietub nagu talunaine, ka mandab nagu keisrinna, trambib jalgadega nagu tige kaupmees

KURIKUULUS RÜÜTEL

ja pole pooltki nii kaunis kui tema õde Adelaide. Leedi Gillian polnud külalisele isegi tervitussuudlust kinkinud.

Bayard järgnes naisele ja vandus endamisi, et isegi teda Prantsusmaal vangis hoidnud mees oli sõbralikumalt käitunud.

Ent vaatamata leedi ebaviisakusele otsustas Bayard vaikida ja tema taktitusest mitte välja teha.

Lõppude lõpuks polnud ta arvanudki, et teda avasüli vastu võetakse. Järelikult polnud mõtet lasta end jahedast vastuvõtust heidutada. Armand oli palunud tal oma naise õele sõnum edastada ja teda kaitsma jääda, ning Bayard kavatses kuuletuda.

“Mis uudiseid võib see ennasttäis vennike Adelaide’ilt ja kuninga õukonnalt tuua?” juurdles Gillian endamisi, kui lossi privaatkambri poole tõttas.

Ta kahtlustas, et tegemist on halva uudisega.

Gillian ja tema õed Adelaide ning Elizabeth – tuttavatele Lizzie – olid kuninga eestkostevalused. See tähendas, et Johnil oli nende üle täielik võim. Ta võis nad oma äranägemise järgi mehele panna, hoolimata naiste heaolust. Samuti andis ta noortele meespärijatele eestkostjateks mehi, kes kippusid varandust laiaks lööma, enne kui poisid küllalt vanaks said. Ta ei mõelnud vähimalgi määral nende heaolule ja turvalisusele, kelle eest vastutas, sealhulgas Inglismaa rahvale.

Kes teab, mida ta oli Gilliani ja Averette’i rahva huve arvestamata korda saatnud?

Ja miks oli just see rüütel saadetud õe sõnumit edastama? Kui Adelaide olnuks haige, teatanuks sellest tema teenija.

Kas oli võimalik, et John oli leidnud abikaasa Adelaide’ile, Lizette’ile või koguni temale, Gillianile, ning see oligi peig?